

SALOU magazine

2a època. Número 15. Febrer 2010
Revista mensual gratuïta

15

**SALOU
MAGAZINE
ESTRENA
WEB**

ja hi has entrat?

www.saloumagazine.com

ACTUALITZACIÓ DIÀRIA AMB LES NOTÍCIES MÉS RELLEVANTS DE SALOU.

REPORTATGES, ENTREVISTES...

NOVES SECCIONS, NOUS COL·LABORADORS.

LA GENT I LES ENTITATS DEL NOSTRE POBLE EN SERAN ELS VERITABLES PROTAGONISTES.

TOTS ESTEU CONVIDATS A PARTICIPAR-HI.

**ESCOLA
ELISABETH
SCCL**

Centre concertat per la
Generalitat de Catalunya

Una manera de fer escola.

PASSAT –
PRESENT
– FUTUR

**JORNADA DE
PORTES OBERTES
BATXILLERAT**

DISSABTE, 27 DE FEBRER

Horari d'inici: 10 del matí
Lloc: Auditori del Centre

Principis educatius de l'escola Elisabeth:

- Educació activa integral i de qualitat.
- Una ensenyança humanística i científica. Tutories personalitzades.
- Eduquem en els valors de la convivència del civisme i de la cultura de l'esforç.
- Es potencia un ambient favorable d'estudi i de treball.
- Projecte lingüístic trilingüe (català, castellà i anglès) Immersió en les àrees de plàstica i tecnologia.
- Afavoreix la implantació de les noves tecnologies en tots els àmbits escolars, aules, laboratoris, biblioteca.
- Les activitats extraescolars i festes tradicionals fomenten la cohesió dels grups en l'àmbit de l'escola.

Editorial

Encapçalat aquesta nova edició del Salou Magazine la foto guanyadora del concurs fotogràfic que havíem organitzar amb motiu de la Festa Major, en una evocació dels que, al nostre entendre, han estat els protagonistes principals de la festa: els diversos elements del bestiar integrant del seguici popular del nostre poble. Dues han estat les celebrades incorporacions de noves bèsties a aquest nodrit seguici, la Morena i la Mulassa, i és precisament als impulsors d'aquesta mena d'iniciatives a qui volem felicitar i dedicar especialment aquest editorial.

No podem fer el mateix, però, amb la trista tradició que aquesta festa va mantenint, un any rere l'altre, de convertir les dues desfilades de carretelles de dissabte, la cercavila i presentació de les carrosses al matí i el Cós Blanc a la tarda, en una exhibició dels efectes de l'alcoholisme, de la mala educació i del mal gust. Ens sembla llàstimos que, de l'enorme tasca duta a terme per totes les colles, entitats i associacions que participen en aquestes rues, allò que més quedi imprès a la retina i a la memòria de tots els espectadors sigui la imatge dels membres d'algunes de les colles fent ostentació del seu estat d'embriaguesa sense cap vergonya davant la canalla que els contempla des de la vorera.

No és aquesta la imatge que desitgem per al nostre poble. No és aquesta l'estampa que ens hauria de representar fora de les nostres contrades. No és aquesta la visió que els nostres fills haurien de tenir de la que anomenem amb majúscules la nostra Festa Major d'Hivern.

Esperem que cadascú en tregui les seves conclusions. No pretenem convertir-nos en els portaveus de la moralitat i dels bons costums ni, menys encara, exercir d'esgarriacries i impedir que tothom es diverteixi durant la festa. Però segur que és possible arranjar aquest aspecte de la mateixa que entenem que perjudica seriosament la nostra imatge social.

EDITA
Salou Magazine S.L.

PATROCINA
Ajuntament de Salou

DIRECCIÓ
Indaleci Salas

CONSELL DE REDACCIÓ
Antoni Ros, Indaleci Salas

COL·LABORADORS

Alba Cortada, Antoni Ros, Josep Mª Pujol, Anna Pastor, Carles Ortiz, Pedro Otiña, Raquel Revenga, Teresa Rosell, Dani Sola, Iria Muiño (CAP Salou), Jordi Vergés, Marisa Heath (EMMS), Ray Lasheras, Xavier Fähndrich, Enric Riu, Vladimir Lozano, Viqui Domingo

EL REPORTATGE

Beatriz Higuera

FOTOGRAFIA PORTADA

Jèssica Llop

FOTO AMAGADA

Mireia Matute

FOTO TROBADA

Concepció Llauredó

PROJECTE DE DISSENY I MAQUETACIÓ

Tàctil Disseny i Comunicació S.L.

IMPRIMEIX

Anígraf / D.L: T-2068-2007

REDACCIÓ I SEU SOCIAL

Barcelona, 45, baixos
Apartat de correus 169
43840 SALOU
Tel. 977 383 466 / Tel. 695 552 343

DEPARTAMENT COMERCIAL I PUBLICITAT

Tel. 977 383 466 / Tel. 695 552 343
info@saloumagazine.com

Amb Molta Cortesia.

Alba Cortada
alba3487@hotmail.com

Una foto val més que mil signatures

Segur que sempre heu sentit a dir: **una signatura és molt important**. De fet, quantes vegades els alumnes han falsificat la signatura dels seus pares per amagar una mala nota? Si t'enganxen, malament rai, has falsificat una "ratlladeta" i és com si haguessis comès un crim. Doncs bé, una signatura pot ser tant o més important que una fotografia. Sí, sí...

Us recordeu d'aquell nuvi o núvia que vàreu tenir anys enrere i que us va enviar a pastar fang? Segur que fou un moment molt dur, sobretot si es va produir quan ja éreu adults i havíeu compartit molts anys de la vostra vida amb aquella persona. I ja no plantejo quan hi ha fills pel mig: el procés pot ser més lent i segur que és més dolorós d'oblidar i més difícil de passar pàgina.

Què passa llavors? Són moltes les persones que opten per agafar totes les fotos on surt la parella perduda i retallar-ne la seva cara o, directament, llençar-les a la brossa (últimament a la "Paperera de reciclatge" més que a les escombraries reals).

Doncs la Família Reial, per molt perfecta i allunyada de totes aquestes maniobres que pugui semblar a vegades, no ho és. Dic això, és clar, perquè després del divorci de la Infanta Elena de Don Jaime de Marichalar s'ha hagut de fer una nova foto. L'anterior ja no valia perquè sortien els dos junts. Per tant, la nova és com un acte de confirmació per dir *"totalment descasats i ben lluny de la roba"*.

Tothom sabia que aquesta parella no anava bé. Qui segueixi més o menys les notícies més roses, amb més "salsa tomaquera" i sensacionalistes fins la medul·la, sabia que no durarien gaire. Rumors i més rumors... i, quan es va confirmar, immediatament una foto perquè gràficament també es vegi el divorci total.

Amb això vull destacar el significat d'una foto, que ens aporta records, que ens desperta sentiments, pensaments... i que confirma les relacions entre les persones. Una foto diu molt de si mateixa, sobretot si qui l'ha fet sap captar-ne el moment crucial, i ens descobreix els possibles diàlegs que devien intercanviar els personatges que hi apareixen. No és el cas, evidentment, de les fotografies oficials de les Cases Reials, on habitualment surten d'una manera molt poc natural, rígids i somrients.

Si us fixeu en la foto nova de la que parlem, la Infanta Elena surt envoltada tant per un costat com per l'altre. Quedaria lleig veure-la en un cantó, com si fos l'última ovella i la taca negra de la família...

Traslladem-ho una altra vegada a la vida quotidiana, o sigui a la de tots nosaltres. Mai no us heu adonat que, si hi ha algú en una situació complicada entre un grup d'amics o coneguts, se l'intenta incloure al màxim dintre del grup de foto? Potser pensareu que és una tonteria, però crec que passa. I al revés, fixeu-vos en les fotos discotequeres dels vostres fills o de vosaltres mateixos. A la que hi ha algú, com se sol dir, "acoblat" o "moscarda", apareix en un segon terme, intentant ser graciós i traient el cap per allà. Però no ens enganyem, tothom sap que és "el de més a més", el que no coneixia ningú i mira... s'hi va posar.

En fi, mireu-vos bé les fotos, i sabreu com d'integrats esteu dins dels grups socials que us envolten. Les fotos de personatges reials i les de plebeus es poden interpretar igual!

Missatges

Antoni Ros
antonirosmagrane@hotmail.com

Excel·leix!!!

El nostre món viu una època marcada en gran part per la mediocritat. Els models de la nostra societat no aporten res de nou a les nostres vides. Alguns fins i tot l'empobreixen cada vegada que obren la boca per expressar els seus pensaments. És difícil de determinar on va començar aquest declivi intel·lectual i moral que patim. Allò que cada cop sembla més clar és que no anem sinó cap a la pròpia decadència. I és aquest el perill més gran que ens envolta. La decadència genera decepció, desil·lusió, tristesa. Ens allunya de tota possibilitat de millorar, d'aprendre, d'anar endavant. Ens mostra tan sols el nostre esdevenidor com un forat buit de continguts.

Avui tindrè la gosadia d'aconsellar-vos, d'oferir-vos una fórmula per combatre aquest núvol gris fosc que manté embolicades les nostres ments en una mena d'autocomplaença estèril: Excel·liu!!! Cerqueu l'excel·lència en tot allò que feu, per poca importància que penseu que tingui!

Alguns pensareu que no hi ha lloc per aquest exercici a les vostres vides. Que això d'excel·lir és només reservat a les grans ments, a les persones destacades i, potser, als esportistes d'elit. Però és justament aquí on us equivoqueu i on, a més a més, obriu les portes al dimoni de la mediocritat. Tots, en la nostra mesura, podem arribar a l'excel·lència, a la perfecció, en les nostres activitats quotidianes. Aquest marge que sempre deixem, aquest "així ja n'hi ha prou, ja queda bé", aplicats a qualsevol tasca que desenvolupem, a qualsevol relació que mantinguem, a qualsevol activitat que estem fent, és l'esclatxa per on deixem entrar la mitjanja a les nostres vides.

Ja sé que la dificultat rau en el fet que ningú, socialment parlant, valori com de bé embolica els paquets per regal aquella dependent, quina amabilitat ha mostrat cap a nosaltres aquell treballador de la sucursal bancària on hem anat aquest matí a arranjar uns papers, quina feina més ben acabada ens ha deixat el manya que ha vingut a reparar-nos la porta de casa... I aquí és on ens tornem a equivocar!!!

Som, diuen, animals de costums. Tenim molt arrelat el costum de no parlar bé de les coses que estan ben fetes, però en canvi no deixem de criticar totes aquelles que veiem mal acabades. Voleu dir que la situació actual no ens exigeix un canvi en aquest aspecte? No és hora de canviar aquest costum tan injust com estúpid que tenim?

Algú va dir que el secret és en els petits canvis. Per què no comenceu per aquest que us proposo? Excel·liu, companys i companyes, en tot allò que feu!!! Potser veureu com, només intentant-ho, les coses comencen a anar millor.

*Música recomanada: *Changes*, de David Bowie (1971)

Josep Mª Pujol
pujol@pujoljmadvocats.com

El dret a decidir.

La realitat d'una societat, d'un país, d'una nació, té a veure amb allò que preocupa els seus ciutadans i, si més no, amb allò que cada dia surt a la llum pública. És evident que a les nostres contrades es plantegen plebiscits, o consultes no vinculants, sota el paraigua del **Dret a Decidir**, una plataforma que es presenta al públic en general com una entitat que garanteix la consulta, que compleix una missió quasi d'observadora. Val a dir que som davant d'un debat polític, amb un fort contingut social, que ha traspassat la pròpia esfera privada i íntima del col·lectiu, en arribar de forma important a moltes institucions que allò que volen és poder pronunciar-se sobre la independència de Catalunya.

La plataforma ha estat configurada per gent propera a la independència, amb el tamís i matís necessaris per evitar ésser identificats de forma plena amb els partits partidaris de la independència de Catalunya, i el plantejament és més ideològic que real. Avui no és possible fer un referèndum per poder decidir si Catalunya assoleix la independència, aquest dret col·lectiu resta prohibit, de tal forma que no podem, ni tan sols volent, convocar a les urnes el poble de Catalunya a fi de poder manifestar-se, de forma vinculant, ni tampoc de forma no vinculant, sobre si volem formar part de l'estat espanyol o si volem anar sols. Al nostre estat, l'espanyol, no és possible realitzar consultes com es fan al Canadà, on l'any 1980 i 1995 es van encaillar fent referèndums per votar la independència de Quebec, amb resultats del 40 i 49,6 per cent dels vots. L'any 2006, per evitar l'amenaça de la secessió, el parlament canadenc va reconèixer la nació quebequesa.

El racó de la salut.

Anna Pastor
annapastor.cherta@gmail.com

La síndrome del Túnel Carpià

Túnel Carpià

Resumint i sintetitzant molt, passadís estret i rígid per on passen nervis, lligaments i músculs de la mà i dels dits. Per aquest túnel hi passa el nervi mitjà, que és el que controla les sensacions de la part anterior dels dits (excepte el dit petit), els impulsos dels músculs petits de la mà que permeten que es moguin el polze i els altres tres dits.

La Síndrome

Qualsevol procés que provoqui, directament o indirecta, la inflamació d'aquests tendons o la presència de líquid, en definitiva tot allò que comporti la disminució de l'espai dins del Túnel Carpià i enganxi i pressioni el nervi mitjà.

Què la provoca?

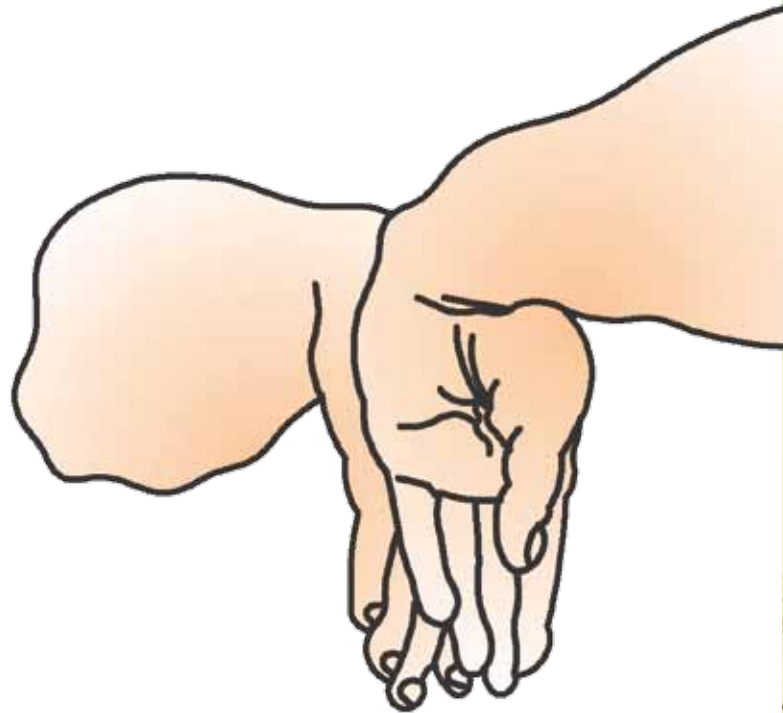
Aquesta neuropatia és de les més comunes i conegudes donat que els moviments rítmics i repetitius durant molt temps (fer força amb el canell, mantenir postures determinades durant molta estona a causa de la feina i d'altres activitats diàries, la manca d'elasticitat i de fluïdesa entre musculatura i tendons, la manca de to muscular, i/o una combinació de tots aquests factors) dona com a resultat que un 3% de la població (o més) pateixin aquesta dolença.

Qui la pateix?

És una de les malalties anomenades professionals (cambrers, músics, mestresses de casa, escriptors, mecànics, massatgistes i terapeutes corporals, informàtics o gent que treballa amb el ratolí moltes hores seguides...)

Totes aquestes activitats manuals poden provocar bursitis, tendinitis, hipertonia muscular, retenció de líquids (embaràs, per exemple), menopausa, hipertiroidisme, artrosi, artritis... Aquestes serien les causes de la inflamació del túnel carpià en la majoria de les ocasions i/o de la inflamació del nervi mitjà.

Per tant, donat que la majoria entrem dins del factor de risc, és important tenir clar que la PREVENCIÓ, una vegada més, ens alliberaria dels medicaments antiinflamatoris i de la cirurgia en darrer cas.

Què notem?

- Se'ns adorm la mà i els dits (especialment el polze, el mig i l'índex).
- No tenim prou tacte, ens costa ser precisos.
- No tenim prou força i ens cauen els objectes de la mà.
- Formigueig, especialment durant la nit.
- Dolor a la mà, al palmell i al canell. Especialment si fem servir l'extremitat en excés i no podem aturar l'activitat.
- Debilitat al polze.

Per prevenir

Abans i després de la feina:

Massatges (és a dir, que quan aneu a fer-vos el massatge a l'esquena s'incloguin els braços i les mans. Si el terapeuta no ho fes, li podeu demanar amb tota tranquil·litat).

Estiraments de tota la musculatura de l'avantbraç.

Durant la feina (si podem! queda clar que si estem a l'escenari tocant el violí no podem, però si no estem davant del públic podem parar la nostra activitat i relaxar la zona amb els estiraments oportuns i una mica d'auto massatge):

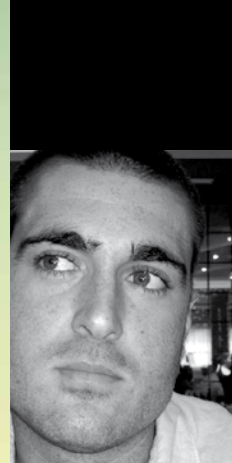
Aturar de tant en tant l'activitat manual i descansar.

Redissenyar els estris o les estacions de treball per mantenir una postura més ergonòmica i natural.

Disminuir les postures incòmodes en la mesura del possible, alterar l'ordre de les feines.

Programes i tallers d'entrenament per tots aquells professionals que entren dins el factor de risc.

Així que, una vegada més **els responsables de la nostra salut som nosaltres mateixos.**

Interferències

Carles Ortiz
cortizsaloumagazine@gmail.com

Tube Adventures

Tots els internautes tenen clar que el famós **Youtube** és la pàgina web per excel·lència per visualitzar vídeos i pel·lícules. De ben segur que tu, lector, en més d'una ocasió (i més de cent, també) has entrat a **www.youtube.com** per veure un videoclip d'un artista que t'agrada, d'un que no t'agrada, és clar, una repetició d'alguna escena televisiva interessant, el curtmètratge que van fer els teus amics aquell dia en una festa qualsevol (sí, ho sé, li estic fent un favor a aquell vídeo ensopit, de mala qualitat on el càmera demostra la seva inestabilitat a les extremitats en anomenar-lo curtmètratge), etc...

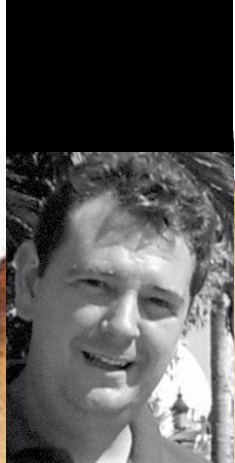
Possiblement coneguis, a més, altres aplicacions possibles que ofereix el web, a banda de la simple visualització de vídeos. Si no és així, aquesta lectura et descobrirà un nou tipus de joc interactiu: els **Tube adventures**.

Tube adventures és el nom amb el que s'han batejat uns jocs als quals pots accedir mitjançant Youtube. A l'actualitat hi ha dos jocs *Tube adventures* penjats al web i la forma de jugar-hi és simple i fàcil. La forma d'accedir-hi encara més: només hi has de buscar la pel·lícula anomenada **Tube adventures 1** i **Tube adventures 2**. Es tracta d'uns vídeos que relaten una història de ficció i amb la qual pots interactuar. En certs moments els protagonistes de la història es troben davant d'alguns dilemes i han de prendre una decisió. És aleshores quan hi has d'intervenir i fer que els personatges facin una cosa o una altra. Per ajudar-los a decidir què fer en aquestes situacions apareixen uns botons a la pantalla i has de fer clic sobre aquell que trobis més adient. Un cop has clicat sobre una de les opcions que hi apareixen, s'obre un altre vídeo on continuaran les aventures. La història variarà en funció de quina hagi estat la teva tria.

Cal destacar que la temàtica tractada al joc és intrascendent, però està fet amb humor. Un cop fas el primer clic per iniciar el vídeo és difícil que no t'hi estiguis uns minuts trastejant-lo, encara que només sigui per la curiositat que generen les aventures dels protagonistes. És evident que no és l'últim joc de la *Play Station* però, si més no, pot fer-te passar una estona ben divertida. De fet, us enganyaria si digués que la qualitat del joc i

la tècnica d'elaboració són molt acurades. És clarament un joc amateur i, segurament, les aspiracions d'aquells que el van crear no anirien més enllà de la seva pròpia diversió i la dels amics més íntims. Suposo que és aquesta informalitat el que fa que tingui un toc humorístic ben marcat. L'aspecte dels personatges i la inversemblança del relat també hi ajuden.

La persona que em va descobrir aquest joc me'l va definir com "una història com la dels mífics llibres *Elige tu propia aventura adaptada a Youtube*". Y de fet és així. Segurament, no és tan important el joc en si com la porta que està obrint. El que vull dir amb això és que es tracta del primer pas perquè neixi una fornada de jocs, històries i pel·lícules interactius a través d'una de les pàgines més visitades de la xarxa, on aquesta interacció és ràpida i còmoda. Molt possiblement ja existeixen molts més vídeos amb aquests tipus d'aplicacions i si no ja en sortiran. De moment podem passar una estona divertida jugant als *Tube adventures 1 i 2* i esperar que surti la tercera entrega que és a punt de néixer.

Pedro Otiña Hermoso
poh@tinet.org

Un altre pirata barbaresc: Euldj Ali

La documentació conservada en diverses institucions (Arxiu de la Corona d'Aragó, Arxiu de la Comuna del Camp de Tarragona, etc.) ens parla sovint de l'activitat de pirates i corsaris al litoral tarragoní. Tot i que les dades en moltes ocasions són força disperses, ens ajuden a entendre el constant estat d'alerta que patia el territori de Salou, Barenys, La Pineda, Vila-seca, Vilafortuny, Cambrils i altres territoris del Camp de Tarragona. Ja en el seu moment vàrem parlar de l'impacte de Turgut Reis, conegut al país com Dragut, sobre Salou i Barenys (vegeu Salou Magazine, núm.9, octubre 2008). Avui parlarem breument d'un altre il·lustre pirata barbaresc: Euldj Ali

Al segle XVI moltes eren les naus de pirates i corsaris que sovintejaven el litoral peninsular i per extensió el tram de costa existent entre Tarragona i el Delta de l'Ebre. Si fins a començaments d'aquell segle encara eren notables els atacs de naus pirates i corsàries d'estats de religió cristiana, enfrontats amb els reis castellans, a partir de l'any 1500 aproximadament aquest fenomen poc a poc s'anirà invertint. Ara la presència al litoral tarragoní dels pirates i corsaris barbarescos –originaris de Barberia, Nord d'Àfrica – s'anirà imposant per damunt de les naus dels estats cristians, amb els quals, l'imperi otomà també entrarà en conflicte pel control de la Mediterrània.

Una important quantitat de pirates actuaven aleshores per iniciativa pròpia buscant fortuna i habitualment creuaven la Mediterrània per realitzar un atac i tornar ràpidament amb un botí consistent en queviures, alguna embarcació i, en el millor dels casos, esclaus, força cotitzats als mercats d'Alger i altres ciutats del nord d'Àfrica. Altres estaven protegits i emparats per l'imperi otomà, que els hi atorgava patents de cors. Alguns dels capitans, gràcies a les seves accions, ja sigui navegant en cors o no, assoliren càrrecs de governador a ciutats del nord d'Àfrica, com

Alger, i fins el més alt càrrec a la flota otomana, com és el cas del personatge que avui presentem.

Euldj Ali era conegut al país com Otxali o Oxali. El seu nom era Dionisio Galea i era originari de Calàbria. Va ser capturat per Barba-rossa l'any 1536 i poc després es va convertir a l'islam. Aquesta pràctica de renegar de la fe cristiana era habitual entre els captius, ja que, d'aquesta manera podien assolir la llibertat. Va arribar a ser governador de Tlemcen y beylerbey d'Argel entre 1568 i 1571. La seva fama era tal que els espanyols el van intentar comprar oferint-li un marquesat, però el va rebutjar. Va morir l'any 1580 portant amb ell la bandera de l'orde de Malta que va capturar a la batalla de Lepant, fet que alguns historiadors interpreten com si mai hagués refusat la fe cristiana i es convertís només a l' Islam per salvar la vida.

La seva presència a les costes del Cap de Salou es documenta entre l'any 1558 i 1561. Les notícies d'aquest pirata no són molt abundants ni molt destacades. Amb tot, criden l'atenció dues accions que tot seguit comentem. Segons l'escrivà del Consell de la Comuna del Camp de Tarragona: "...en lo mes de juliol de 1558. *Oxali renegat arrix ab vuit galiotas a la nit vingue a las Calas de Salou y de alli isque a la nit segona, y aná a desembarca al cap de Rifa y en mes de tres cents Turchs anaren a la Vila de Montroig una llegua a la terra, y sen portaren y cautivaren divuit persones, derrocaren moltas casas rovant dita vila fent tots los mals que puguieren...*". El mateix pirata comandava l'any 1561 deu galiotes que arribaren al Cap de Salou el tres de maig, fent-hi allà la Pasqua. Aprofitaren per robar i apressar moltes persones a la part de llevant, arreglaren i posaren en ordre les embarcacions "...com si fosen en lo moll del Gé (Alger)".

Aquests atacs de Oxali contra la costa del Cap de Salou i de Mont-roig del Camp delaten un coneixement de la regió, donat que ataquen una vila situada a l'interior com és Mont-roig del Camp pujant pel barranc d'en Rifà. Aquest fet no és estrany, ja que molts captius, per assolir la llibertat, es convertien a l' Islam – tal i com ja s'ha comentat i s'embarcaven a fer de pirates amb l'esperança d'enriquir-se. Aquesta possibilitat, real i desesperada feia que els renegats de la fe cristiana es convertissin a la vegada en informants en la planificació d'atacs sobre determinats territoris, per tal de recuperar pertinences familiars i fins i tot ajustar comptes. D'altra banda, el fet que estiguessin una sèrie de dies arreglant i preparant els vaixells sense que ningú els molestés ens indica la passivitat de les autoritats militars locals i la impotència defensiva del territori.

Ajudem
Haití!!!

Raquel Revenga
premium@premiummarketing.es

¿Responsabilidad social o reducción de costes??

Las grandes empresas y las multinacionales, ¿están comenzando a tomar conciencia social? ¿Son realmente conscientes de cuál podría ser el impacto medioambiental de cualquier pequeña acción que realizasen para mejorar?

Recientemente dos campañas han llamado mi atención. Una de las mismas, la de una gran cadena de Hipermercados que se inclina por retirar las bolsas de plástico que nos dan cuando hacemos la compra.

Según esta cadena, las bolsas de plástico que utilizamos diariamente en las compras tienen un importante coste medioambiental y son una amenaza para muchas especies animales, ya que sólo se recicla el 10% del total y sus residuos contaminan y pueden tardar hasta 400 años en descomponerse. Por todo ello, dicha cadena pretende impulsar la reducción del consumo de bolsas de un solo uso y eliminar las bolsas de plástico gratuitas de su línea de cajas. A cambio ofrecerán cuatro alternativas de bolsas reutilizables y una 100% biodegradable para usos excepcionales, todas ellas, eso sí, pagando el consumidor. El ahorro generado por esta medida se destinará a la financiación de distintos proyectos de conservación, recuperación y desarrollo del Medio Ambiente.

¿Cuántas bolsas de plástico puede gastar un hipermercado de este tipo al año? ¿Millones? ¿Miles de millones? Reciben 3.000 millones de actos de compras al año, en los cuales es probable que se haga un gasto

medio de 3 bolsas, es decir: 9.000 millones de bolsas al año. Me gustaría hacer como **Leo Bassi** en su última obra *Utopía* e intentar materializar de otra manera lo que significan 9.000 millones de bolsas de plástico. **En espacio:** en un país europeo caben 25.000 bolsas, lo que nos da 360.000 países, que ocupan unos 345.600 m2. Es como si llenáramos 35 campos de fútbol de bolsas de plástico en países. Escandaloso, ¿verdad?

El uso de bolsas de plástico va en detrimento de nuestro Medio Ambiente y puede tener incluso un impacto negativo sobre la salud humana. Un precio caro por utilizar un producto fácilmente sustituible. En su fabricación se usa energía, se desprende CO2 y se gastan productos no renovables del planeta:

1.- **Derivados del petróleo.** El origen de las bolsas es el petróleo, el gas natural y otros derivados. Podrían parecer completamente inofensivas de no ser por la enorme cantidad de ellas que se producen. En España, cada año, se reparten 10.500 millones de bolsas. Emisiones de CO2: En España, la producción de bolsas de plástico desprende 441.000 toneladas de CO2, lo que supone una importante contribución a las emisiones que generan el efecto invernadero.

2.- **Contaminación y residuos.** Hay gran cantidad de bolsas que escapan a su destino final en los vertederos. Pueden tardar hasta 400 años en degradarse por completo, ensuciando paisajes, playas y mares durante largo tiempo. Además, sus tintas contienen residuos que pueden ser contaminantes. Cada usuario español recibe de media 238 bolsas al año, de las que sólo se recicla el 10%.

Existe una alternativa que son las bolsas biodegradables de fécula de patata y que cumplen toda la normativa medioambiental europea, concretamente la EN 13432, y cuyo material es degradable 100%.

¿Cuál es el problema entonces? Pues que utilizar este tipo de bolsa es cinco veces más caro que la bolsa de plástico habitual.

¿Quién no reutiliza las bolsas del supermercado? Muchas familias las utilizan como bolsa de basura, para envolver cosas o para recoger los excrementos del perro cuando lo sacas a pasear.

¿Ahorro de bolsas de plástico?: Sí por supuesto

¿Erradicar bolsas de plástico? : ¿Es realmente una decisión responsable y un compromiso con el medio ambiente o puro interés económico, porque la solución más próxima y fácil es demasiado cara?

Salou Magazine vol fer una crida al vostre sentiment solidari i a la vostra generositat, i us anima a contribuir a la causa dels damnificats pel terratrèmol que va assolir Haití el passat dia 12 de gener. Segur que a la vostra sucursal bancària hi trobareu comptes especials per rebre els vostres donatius. Nosaltres us facilitem el que la Fundació "La Caixa" ha obert amb aquest objectiu.

El compte és: **2100-0900-90-0211339040**

Teresa Rosell
advocada
trg@tinet.cat

Els propietaris, estimulats per llogar?

Voldria dedicar aquest primer article al lloguer d'habitatges i a la inseguretat que genera als propietaris el fet que es vegin perjudicats per la llarga espera en recuperar la possessió de l'habitatge, és a dir, que el llogater el deixi lliure i a la seva disposició. Un cop es dona l'incompliment del llogater en el pagament de les rendes, el propietari promou demanda judicial per resoldre el contracte i, si és el cas, fer-lo fora de l'habitatge. Tot això per arribar a un resultat freqüent de pagament de les despeses dels professionals que han intervingut en el procés judicial (advocat i procurador), sense haver cobrat cap de les rendes mensuals que s'han anat generant mentrestant i, molt sovint, sense cap possibilitat de veure's rescabatat d'aquells imports donada la insolvència del llogater o la seva desaparició del lloc, ignorant on ha anat a parar.

Aquestes situacions podrien esser evitables per dos camins: primer, per les condicions a imposar pel propietari al formalitzar el contracte de lloguer i l'altre, la diligència de l'administració de justícia dotada amb els mitjans necessaris.

No fa gaire temps que s'ha anat incrementant la sol·licitud d'avalis o altres garanties i aquest és un bon remei. Recordo que quan, temps enrere, suggeria que s'introduís en els contractes aquest requisit, la resposta per part dels propietaris era que "com que de garantia no en demanava ningú", el llogater contractaria amb qui no l'hi exigia aquest requisit, amb la qual cosa era difícil aconseguir llogar amb garanties i, si es persistia en la petició, l'habitatge es mantenia buit.

L'enrevessada situació actual en el terreny econòmic ens ha portat a tots a ésser més malfiats i ja és vist com a més normal demanar garanties als llogaters, i els propietaris són ara més curosos a l'hora de contractar. Tanmateix, es segueixen tancant contractes només amb la garantia legal, que poc, per no dir res, protegeix el propietari.

I és que la seguretat jurídica que ha d'oferir el dret que una societat es dona necessita de la seva correcta

aplicació. I poc podem parlar de correcta aplicació de les lleis quan aquesta es demora de la manera com resulta en el nostre entorn. Molts cops quan es "fa justícia", és massa tard i, referint-nos als desnonaments, desencoratja el propietari. Mal endèmic que no millora, malgrat que els nostres polítics s'emplenin la boca proclamant lleis "expres", en terminologia periodística. Lleis que, segons el seu text, incloses recents reformes, haurien de tenir una aplicació curta i, tirant llarg, des de la presentació d'una demanda de desnonament davant el Jutjat fins a recuperar les claus del pis o apartament, no hauria d'anar mes enllà d'un termini de dos mesos i mig.

Doncs això no és així. Tenint molta sort –perquè en la tramitació de procediments es pot parlar de sort segons en quin jutjat s'hagi repartit la tramitació– s'assenyalarà el judici en un temps "breu" de tres o quatre mesos i, seguint amb la sort, el llançament –sortida del llogater del pis– es produirà al cap de sis setmanes més. Tot això comptant que no es produeixin molts altres possibles incidents que allarguen el temps, que no cal explicar, per no fer més feixuga aquesta opinió.

Com veiem, doncs, el legislador va posant "pedaços" a les lleis, fan mans i mànigues per donar-hi tota la publicitat, però el que no es diu és que paral·lelament no s'hi posen el mitjans humans i materials per portar-ho a la pràctica. "Senyors propietaris, ja poden posar en lloguer el seu pis, tenim llei de desnonament expres", però tot queda en fum de botges.

Així doncs el millor consell és no contractar sense garanties i, si ja s'ha fet la contractació sense aquelles i, de cop i volta, es dona l'incompliment del llogater en el pagament de la renda, no s'ha de deixar allargar la situació i com a primera mesura s'ha de procedir a requerir-lo, la qual cosa es pot dur a terme al primer impagament. Això alleugerirà el tràmit posterior si, malauradament, s'ha de fer cap a un Jutjat.

Dani Sola
economista. assessor fiscal
dsola@economistes.com

Breves comentarios a las medidas tributarias del anteproyecto de ley de economía sostenible en el ámbito del IRPF

Todos hemos escuchado hablar en la televisión de la futura Ley de Economía Sostenible, o por lo menos de alguna de sus impopulares medidas, como la de la eliminación de la deducción por vivienda habitual a partir del 2011. Esta Ley tiene por objeto introducir en el ordenamiento jurídico las reformas estructurales necesarias para crear condiciones que favorezcan un desarrollo económico sostenible.

Pues bien, el pasado día 8 de enero hemos conocido la segunda versión del Anteproyecto de Ley de Economía Sostenible, tras ser aprobado por el Consejo de Ministros, por lo que vamos a hacer una breve reseña sobre algunas de las medidas tributarias que contiene en el ámbito del Impuesto sobre la Renta de las Personas Físicas (IRPF).

- Se limita el importe de los **rendimientos del trabajo, generados en más de 2 años**, que pueden reducirse en un 40%, a 600.000 euros anuales.

- Respecto al **arrendamiento de vivienda**, con efectos para el año 2011, se aumenta el incentivo al propietario al incrementarse la reducción del rendimiento neto del 50 al 60%. Sin embargo, en lo atinente a la reducción del 100% cuando el inquilino de la vivienda es joven, se reduce la horquilla de edad que era 18-35 a 18-30 años.

El motivo para esta modificación puede ser recaudatorio, ya que, probablemente, el grueso del beneficio fiscal se concentre en inquilinos con edades entre 30 y 35 años.

Este último cambio viene mitigado por una disposición transitoria que permite seguir aplicando la reducción del 100% hasta la fecha en que el arrendatario cumpla los 35 años, siempre que el contrato se hubiera celebrado antes del 1 de enero de 2011.

- Se modifica el requisito de la **reducción, similar a la del trabajo, que se pueden aplicar los titulares de actividades económicas**, para que pueda practicarse no sólo cuando trabajen íntegramente para un solo

cliente, sino también cuando se les considere "trabajador autónomo económicamente dependiente" según la Ley 20/2007 del Estatuto del trabajo autónomo.

- Con efectos del 1 de enero de 2011, la **deducción por adquisición de vivienda** será para bases imponibles hasta 17.707,20 euros anuales, con una base máxima de deducción de 9.040 euros.

Desde bases imponibles de aquel importe hasta 24.107,20 euros, la base de la deducción irá decreciendo y, a partir de esa última cifra, desaparece el derecho a deducir.

Se establece un régimen transitorio por el que, en 2011 y siguientes, los contribuyentes podrán seguir deduciendo con una base máxima de 9.015 euros/año sin que ese derecho se vea limitado por la cuantía de su base imponible. A este régimen se puede acceder adquiriendo la vivienda antes del 1 de enero de 2011 y, también, cuando se hayan satisfecho, antes de esa fecha, cantidades para la construcción, rehabilitación o ampliación.

Entendemos que los contribuyentes que entren en 2011 con un saldo en cuenta vivienda pendiente de invertir no tienen derecho a las condiciones antiguas de deducción, pero sí consolidarán las deducciones aplicadas en los años precedentes si, finalmente, invierten en vivienda en el plazo de 4 años desde que abrieron la cuenta.

- Con efectos desde el 1 de enero de 2011, se equiparan los parámetros de la **deducción por alquiler** con los de la deducción por adquisición de vivienda habitual, aplicando el tipo establecido en la actualidad del 10,05% sobre una base de deducción máxima de 9.040 euros/año, si bien ese importe sólo se tendrá en cuenta para bases imponibles de hasta 17.707,20 euros, reduciéndose proporcionalmente entre esa cuantía y 24.107,20, sin que puedan deducirse los contribuyentes con bases mayores.

El reportatge.

Beatriz Higuera
periodista
bhiguera@gmail.com

‘Teatre Okupa’ s’apropia de l’escenari salouenc

Aquesta associació local s’ha consolidat amb la celebració enguany del seu 10è aniversari

Com molts altres projectes que neixen sense grans pretensions, però que després es consoliden, l’**Associació Salou Teatre** va sorgir a iniciativa d’un grup d’amics que es reunia a les tardes per passar una bona estona a la casa que hi havia abans al lloc que ara ocupa la gelateria més coneguda del poble, al carrer Barcelona. I vet aquí, ara es troba celebrant ja el seu 10è aniversari, omplint cada any per Festa Major el Teatre Auditori.

Durant aquest període, l’entitat ha tingut diferents seus, per la qual cosa els seus integrants l’anomenen ‘Teatre Okupa’. Tot i que aquest nom es relaciona amb la rebel·lia i la filosofia antisistema, el cert és que es tracta d’una associació on regna la democràcia i l’ordre. Així, des de fa uns anys i després de tenir males experiències amb els directors contractats (un d’ells va desaparèixer just el dia d’una estrena), cada temporada, de forma rotativa, escullen entre ells el director del grup. També, a principis de setembre, organitzen una reunió per triar, entre totes les seves propostes, quina obra representaran a començaments de febrer.

Fins ara, han interpretat 13 obres, caracteritzades pràcticament en la seva totalitat per ser comèdies. En aquest sentit, argumenten: **‘Tots els que formem part de l’associació el que volem és sobretot divertir-nos’**. Per aquest motiu, precisament, no hi ha una prova d’accés al grup.

Aquest és el principal objectiu que persegueixen quan es troben al Punt d’Informació Juvenil (PIJ), la seva actual seu, per assajar els dimarts i dijous, a partir de les vuit del vespre i durant almenys 2 hores; i quan s’apropa el dia de la gran representació final, cada dia de la setmana.

Un altre de les seves fites és sentir els aplaudiments del públic salouenc. **‘Notar que li ha agradat el que hem presentat a l’escenari ens anima a continuar, ens omple’**, confessen. Per aquesta raó, guarden molt bon record de

Maribel y la extraña familia, una de les obres que més èxit ha tingut fins al moment.

També conserven especialment en la memòria aquest muntatge perquè aleshores, una de les fundadores de l’associació, la Rocío Azabal, estava embarassada ja de 9 mesos i va fer d’apuntadora darrera d’un sofà del decorat. Amb els nervis, molts d’ells van pensar que la Rocío pariria aquell mateix dia, enmig d’alguna de les escenes!

Les representacions teatrals dels últims tres anys són obra d’un grup de teatre argentí anomenat ‘Indicios’, que subministra llibrets de forma gratuïta a través de la seva pàgina web. La procedència dels muntatges no és l’únic que ha canviat al llarg d’aquests 10 anys. La novetat més destacada ha estat l’increment del nombre d’actors que componen l’entitat: dels 7 o 8 del començament han passat a ser 17 (Marta Costa, Bea Domínguez, Christian Mack, Tere Muñoz, Sergio Rivero, Natalia Castellanos, Anna de Manuel, Lydia Wagner, Noemí Llambrich, Pepe Fernández, Rocío Azabal, Sebastián Rodríguez, Pati Fuentes, Josemari Azabal, Míriam Fernández, Natalia López i l’Anna, l’apuntadora).

Tots ells són majors de 18 anys, com estableixen els requisits, i es defineixen com **‘actors amateurs amb ànima de professionals’**. Amb aquest esperit, ara s’estan plantejant muntar un musical per l’any vinent.

En qualsevol cas, el que sí és segur és que, sigui amb l’obra que sigui, tornaran a ‘okupar’ l’escenari salouenc, una vegada més, però, amb el consentiment dels espectadors.

Dra. Iria Muiño Bové
Metge Resident de Medicina
Familiar i Comunitària.
EAP Salou

L’automedicació i la farmaciola domèstica

L’Enquesta Nacional de Salut de 2006 posava de manifest que un 62,2% de les persones enquestades s’automedicava.

L’automedicació és l’administració de medicaments per pròpia decisió del pacient i pot presentar tot un seguit de connotacions negatives per a la salut, com són reaccions adverses als medicaments, ingressos hospitalaris i, en el pitjor dels casos, la mort. Malgrat tot, aquesta pràctica s’ha anat incrementant en els països desenvolupats. Des dels centres de salut aconsellem l’ús responsable dels medicaments i anar a la consulta del metge abans de practicar l’automedicació.

Una de les conseqüències de l’automedicació és l’acumulació de medicaments inservibles al domicili. En la majoria de llars existeix una capsa, un calaix o un armari, anomenat farmaciola, i és allà on emmagatzemem aquells medicaments que ens van sobrant perquè, en alguna ocasió, aquell medicament que ens va receptar el metge no el vam prendre tots els dies que ens va indicar, o perquè ens el va haver de canviar per un altre, o perquè són medicaments adquirits directament a la farmàcia sense prescripció mèdica... Segui pels motius que sigui, aquest contenidor acaba essent un veritable “magatzem de medicaments”, molts d’ells caducats.

La farmaciola, hauria de ser el lloc de la casa on es guardessin els medicaments i el material de primeres cures. La seva ubicació hauria de ser en un lloc sec, protegit de la llum, la calor i la humitat. No és adequat tenir-la a la cuina o al bany i hauria de ser lluny de l’abast dels nens. També és important que estigui localitzat en un lloc conegut per tots els que puguin necessitar el seu contingut.

I, què ha de contenir la farmaciola?

- Analgèsics, antitèrmics, i antiinflamatoris, com són l’ibuprofè o el paracetamol.
- Material de cures: antisèptics d’ús extern (povidona iodada).
- Termòmetre

Hem de revisar periòdicament les dates de caducitat dels medicaments (cada 6-12 mesos). També cal tenir cura dels medicaments en forma de col·liris o pomades, doncs hauríem de retolar-los en el moment de l’obertura i desfer-nos-en al cap d’un mes (en el cas dels col·liris) o de sis mesos (en el de les pomades), perquè ja estaran caducats i, per tant, poden haver perdut les seves qualitats curatives. Els xarops han de ser guardats a la nevera i aquells que es preparen abans d’utilitzar-los, cal llençar-los a la setmana.

De tots els medicaments hauríem de guardar-ne els envasos i el prospectes.

Per evitar emmagatzemar medicaments, els que hagin sobrat després d’acabar un tractament o els que hagin caducat, els portarem a la farmàcia o al centre de salut per a una eliminació correcta.

La farmaciola de viatge

Sempre que marxem de viatge i si tenim antecedents mèdics importants, és indispensable portar amb nosaltres un informe on constin també els medicaments que estem prenent i la seva dosificació.

Planificarem amb temps la medicació que ens caldrà durant el viatge, portant la quantitat suficient per a tota l’estada, i mantindrem els medicaments dins dels envasos. A l’hora d’iniciar el viatge, inclourem tota la nostra medicació a la bossa de mà que portem, de manera que, encara que l’equipatge s’extraviï, tindriem la medicació disponible.

Per últim, recordeu: **no acumuleu** medicaments a casa; **reviseu periòdicament** la farmaciola; **gardeu** els medicaments en l’**envàs original** i amb el **prospecte**; mantingueu la farmaciola **fora de l’abast dels nens** i, a l’hora de **viatjar**, **porteu suficient medicació i aquesta dins la bossa de mà**.

I no oblideu que, en cas de dubte, cal consultar amb el vostre metge o infermer/a.

Jordi Vergés i Ferrando
Mestre d'Educació Física
jordipart@hotmail.com

Bones notícies!!!

La setmana passada, fullejant el Diari de Tarragona, em vaig trobar una grata sorpresa, ja que per fi es feia oficial una important notícia, que feia ja molt temps circulava com rumor dins de molts cercles esportius: l'Ajuntament de Cambrils havia fet oficial la seva intenció d'optar a tenir una seu de l'Institut Nacional d'Educació Física.

La importància de la ubicació del tercer INEF a Catalunya (els altres dos són a Barcelona i Lleida) a Cambrils va molt més lluny de l'àmbit de la pròpia població, ja que la influència dels seus beneficis s'estendria per tot el Camp de Tarragona i per les Terres de l'Ebre. No és tan sols el fet que les persones de la nostra zona no s'haurien de desplaçar a Barcelona i Lleida per tal de cursar la llicenciatura en Ciències de l'Activitat Física i l'Esport. El valor afegit de tenir un INEF a Cambrils no el constitueixen els propis estudis reglats, sinó el fet que l'INEF exercirà un clar lideratge en el camp de la formació esportiva de la seva zona d'influència, amb la qual cosa hauria de permetre que les diferents entitats, clubs, associacions esportives i institucions que estan implicades en el món de l'esport donessin un pas endavant cap a l'excel·lència, millorant així, no tan sols el nivell dels nostres esportistes i equips, sinó també el nivell organitzatiu.

L'INEF pot produir un canvi de tendència a través de la formació, oferint cursos, seminaris, monogràfics, etc., associats al seus estudis reglats i dirigits tant als seus estudiants com a tot el teixit esportiu, professors i mestres d'educació física, tècnics esportius, preparadors físics, esportistes i directius. Un punt i a part mereixeria la formació dels directius de les entitats esportives, molts cops deixada de banda tot i la importància que se li hauria d'atorgar, per poder donar un marc més consistent i de més qualitat a la nostra realitat esportiva.

Espero que aquesta notícia passi de ser un projecte municipal a una realitat de la nostra zona, en la que totes les institucions de la nostra demarcació s'haurien d'implicar per tal de fer-la possible.

Un altre fet que pot produir importants sinergies dins del món de l'esport i que neix de la iniciativa d'un municipi en particular, és la candidatura de Tarragona d'albergar els Jocs del Mediterrani l'any 2017, però el comentari sobre aquest fet el deixo pel proper mes.

Marisa Heath
Alumna de l'Escola Municipal
de Música de Salou

L'educació musical, és necessària?

Hauríem de pensar que, en realitat, l'educació ha de ser una plataforma per educar la sensibilitat, la intel·ligència, l'afectivitat, la relació amb els altres i determinades destreses que ens han de permetre afrontar l'aprenentatge al llarg de la nostra vida. Davant d'això, es creu en la necessitat de millorar l'educació en base a incidir molt més en tots els aspectes creatius i expressius dels infants amb la finalitat de facilitar una educació més global, i aquesta educació considera de gran importància la matèria de la música.

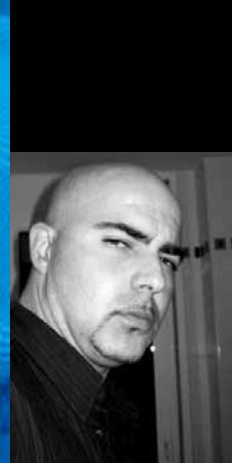
El treball que requereix la pràctica de la música proporciona una millor capacitat d'organització personal i auto disciplina, ja que l'estudi d'un instrument requereix constància i interès. Un alumne ha de saber estudiar i distribuir-se el temps. És per això que l'educació musical és la valoració positiva de l'esforç en l'aprenentatge per part de l'alumne.

En l'àmbit específic de la música es basa gran part de l'activitat educativa en el cant i la interpretació de conjunt, amb la finalitat d'aconseguir la realització d'una "obra d'art" col·lectiva. Això fa que sigui impossible la realització d'algunes activitats sense comptar amb els altres. Així doncs, l'alumne aprèn la importància del treball en grup, cosa que podrà facilitar el fet de no tenir actituds individualistes davant d'un treball i millorarà el seu rendiment al mateix temps que aprèn una millor actitud davant de la societat.

La precisió i l'adequació a una pulsació i a un moviment a partir de l'audició d'una música comporta una millor organització corporal i l'adaptació del moviment de les extremitats del cos. A més, l'educació del cos de l'estudiant d'un instrument musical en potencia l'equilibri, la consciència corporal i adequa la coordinació de totes les parts del cos.

L'educació corporal amb música a través de la pràctica del moviment i la dansa estableix una relació entre el propi cos i l'entorn i entre el propi cos i el cos dels companys. Per tant, ajuda a crear una bona organització espacial. Un exemple clar és a l'hora de llegir les notes al pentagrama: hi ha una organització de l'espai esquerra/dreta i dalt/baix que, combinat amb la durada rítmica de les notes, suposa l'obtenció d'unes habilitats grans en la percepció de l'organització de l'espai. L'àmbit de l'expressió musical pertany també a la comunicació. La relació entre el públic-espectador i el creador és absolutament necessària en aquesta activitat. Es tracta, però, d'un llenguatge que no té les limitacions i les servituds del llenguatge oral. El fet de comptar amb uns codis més difusos fa que s'ampliïn les possibilitats comunicatives a tots els nens i nenes, independentment de les seves habilitats lingüístiques. El treball de la memòria es reforça en activitats on cal fer un esforç de retenció de fragments musicals (i a vegades obres senceres amb una o diverses línies melòdiques), de textos (des de petits els nens aprenen a recordar el text de cançons senceres) o de moviments corporals (la memorització de determinades posicions dels braços, de les mans o fins i tot dels peus per tocar un instrument).

Són molts els aspectes del desenvolupament intel·lectual que es veuen afavorits per la pràctica i l'aprenentatge de la música, tants, que d'aquesta manera podem tenir el dia de demà uns ciutadans més cultes i, en conseqüència, més lliures.

Ray Lasheras
www.candymenband.blogspot.com
candymanray@hotmail.com

La abuela de piolín, el tonto del bote y demás fauna...

Ya hablé de Eurovisión aquí cuando presentamos al festival al engendro del *Chiki Chiki*, del que ya nadie se acuerda, excepto el propietario del concesionario *Hammer*, donde BuenaFuente se compró su flamante coche nuevo sólo con lo que ganó en politonos y camisetas. Pues bien, volvamos al ataque.

Está claro que esto ha degenerado del todo. Se ha convertido simplemente es una mamarrachada supina donde cada año hacemos más el ridículo. Si enviamos a alguien para hacer algo digno quedamos últimos y si lo enviamos para que los demás países se piensen que nos mofamos del festival, se mofan de nosotros por pensar que nos mofamos, es decir, somos el cazador cazado.

Lo que tendríamos que hacer es sencillamente olvidarnos de esta patraña insulsa y podrida y que sólo sirve (o servía) para que TVE se fonnase a base de anuncios. Pero ahora, como TVE no tiene anuncios y la pagamos todos pongan lo que pongan, ya no tiene ningún sentido.

Es indignante ver cómo se potencia desde un canal como Tele5, famoso por su chabacana, cutre, fascista y subnormaloide programación, a un engendro tal como el *Tsunami de la abuela de piolín* o cómo desde foros de internet se apoya a un fascista misógino como John Cobra... es decir, lo habitual de este país... mongoladas, fútbol, toros, tapas y putas.

Es difícil no hablar de política porque no estoy aquí para eso, pero, desde luego que con la que está cayendo, que nos sigan colando la misma política que utilizaban los emperadores romanos de "*panem et circenses*" (pan y circo) a base de Sálvame, La Noria, Gol TV o Gran Hermano, tiene delito. A la gente se la suda una educación digna para sus hijos, unos servicios médicos de calidad, unas infraestructuras de un país moderno y europeo o el nivel del paro (hasta que te afecta directamente), y nos pasamos el día viendo los problemas de Belén Esteban, el próximo Madrid-Barça o preocupándonos de si Arturo se ha follado a la rusa esta vez o le ha estampado el cráneo contra una pared.

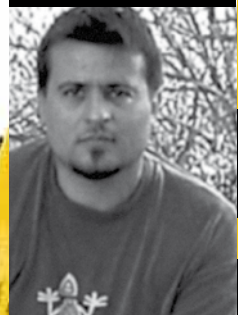
Nuestros políticos siguen más preocupados por el color de las banderas y la defensa de lenguas, culturas, identidades e idiomas que en lo que realmente quiere la gente, la sociedad... es decir, que alguien haga verdadera política. Política no es defender un idioma o una bandera

o que el impreso del INEM para apuntarse al paro este en catalán o en castellano. A la gente lo que le preocupa es no tener que rellenar ese puto impreso... sea en catalán, castellano o checo moldavo.

En serio, ¿somos tan tontos que no nos damos cuenta de que los políticos lo saben perfectamente pero les importa tres pepinos? ¿Acaso se soluciona todo con la indiferencia general que nos producen? ¿Es normal que seamos gobernados por el padre de los Teletubbies y que encima la alternativa al poder sea aún más esperpéntica y aterradora? ¿Hacia dónde nos dirigimos?

Eso sí, lo que realmente importa es Eurovisión, Gran Hermano o la semifinal de la Champions. Y yo salgo a la calle, miro a la gente, miro lo que me rodea y, a veces, sólo a veces, pienso... *Que nos den por el culo. Nos lo hemos buscado.*

La república de les persones.

Xavier Fährndrich
xfahndrich@mintsmind.com

Els nens i les coses dels grans

És ben sabut que la infantesa ja no és com abans. Els mitjans de comunicació van plens de programes, debats i reportatges sobre els canvis, els problemes o la realitat de ser nen al segle XXI. Hi ha experts que diuen que la maduració de les persones que viuen a països occidentals s'ha retardat i d'altres que diuen que l'adolescència comença molt abans dels 14 anys... No ens posarem d'acord. El que sí semblaria que pot generar cert consens és el creixent tractament dels infants com si fossin adults o obligats a fer coses d'adults. Òbviament, en aquesta línia estaria el treball infantil, que és una xacra en molts països subdesenvolupats. Però el problema al nostre país, i a d'altres similars al nostre, és la utilització dels infants que fem -com a pares i mares- sense parar-nos a pensar en les seqüeles que això els pot deixar.

A Brasil, l'elecció de la nena de 7 anys, Julia Lira, com a Reina del Carnaval de Rio de Janeiro ha suscitat una gran polèmica abans i després del Carnaval. Abans, perquè el tribunal de menors va intentar impedir que una criatura tan jove hagués de suportar les conseqüències d'ocupar un rol amb una alta càrrega eròtica i mediàtica. El pare, però, va guanyar el recurs perquè no ho impedissin. La polèmica va seguir després, perquè les imatges retransmeses per la TV van demostrar que la nena va patir una forta impressió, que la va deixar muda i plorosa, impedit-la ballar amb "normalitat" pel Sambòdrom, i buscant repetidament refugi entre els braços del seu pare i de la seva mare (precisament les persones responsables dels fets). El Pare de Julia és el director de l'Escola de Samba i l'impulsor del "regnat" de la seva filla. I aquí és on rau el problema. Com a director de l'Escola pot estar orgullós d'haver cridat l'atenció dels mitjans. Però... I com a pare? Va parar-se a pensar aquesta decisió com a pare? Va pensar en algun moment en la seva filla?

La nostra vida quotidiana és plena d'exemples de pares que reviu la seva infantesa, o que se'n revengen o que es reinventen ells mateixos mitjançant la manipulació

de la vida dels seus fills, pensant en ells abans que en el seu infant. Sovint és una acció poc pensada i aïllada, sense conseqüències greus, però a vegades arriba a ser un objectiu premeditat i planificat, com en el cas de l'esport, els concursos, els càstings, etc. Mozart no va ser un infant feliç, Macaulay Culkin (Solo en Casa), tampoc. I és que es fa difícil establir on és la frontera que separa l'estímul d'una vocació infantil de la seva explotació. I, més encara, quan es dona en l'àmbit privat, com és la relació paterno-filial. La posició del llistó variarà molt en cada cas i en funció de quina sigui la mirada que el jutgi.

El més preocupant és que aquesta conducta surti d'aquest àmbit purament familiar i pugui contagiar-se més enllà. Per exemple, el fet cada cop més freqüent de veure menors d'edat implicats en manifestacions públiques en les quals el seu paper no és necessari i, fins i tot, inconvenient. És preocupant veure'ls involucrats en les manifestacions antiavortament amb el retolet penjat que diu "Gracias, mamá por no abortar"; o col·locats en primera fila en vetlles per víctimes de la violència domèstica; o empesos a fer declaracions públiques com si fossin micos de fira... Si aquest comportament és censurable en el cas dels pares, encara ho és més quan qui se n'aprofita és una institució o una entitat.

Això està passant cada cop més, al Brasil, a Madrid i al costat de casa. Cal posar fre a aquest tipus d'utilització dels infants com a imatge tendra, o com a mitjà de fer xantatge emocional o, simplement, com a ariet d'una estratègia de comunicació. La canalla ha de poder viure la seva infantesa sense veure's implicada en les picabaralles polítiques o socials dels seus pares i mares. Han de poder viure lliures de les pressions, les cotilles i les manies dels adults. Ja tindran temps d'implicar-se en les coses dels grans quan es facin més grans. Hi ha mil formes més divertides i respectuoses per educar-los en els valors i les actituds ciutadanes que triem.

Enric Riu
enricriu@yahoo.es

El sistema capitalista: cal girar plana

La crisi general que vivim actualment està posant al descobert de manera clara i dolorosa les més importants fissures del capitalisme. El creixement il·limitat, en contra del que es pensava tot seguint cegament la petja neoconservadora nord-americana, no és, òbviament, possible. El petroli, base econòmica de qualsevol país del món, ric o pobre, és un bé limitat que actualment es consumeix a un ritme absolutament insostenible ja que, per un dia de consum, necessitem el que ha trigat un milió d'anys a formar-se. La frase "el petroli s'acaba", que durant la dècada dels setanta va ser molt útil per espantar la gent i fer-ne apujar el preu a favor de les butxaques dels productors, avui dia és ja una incontestable veritat: ho admeten tant els països productors, com les empreses del sector, que expliquen com les extraccions s'han de fer cada cop a més profunditat, on el cru és també més brut, de menys qualitat i a la vegada extraure'l esdevé més difícil i, per tant, més car. Els nous jaciments també estan situats a llocs controvertits (Alaska, l'Antàrtida o l'Àfrica Occidental) i desperten, en contra, les consciències ecologistes o antineocolonialistes; a favor, els països rics amb participació històrica en l'explotació (Països Àrabs, Rússia, EUA...) i les economies emergents (sobretot Xina), que ara volen la seva part -i amb raó- del pastís de la prosperitat. S'enfronten complexos entramats d'interessos que encareixen, dia rere dia, el preu de l'energia.

Davant del problema del petroli, es va donar, des d'alguns sectors més oportunistes que idealistes, la precipitada resposta dels agrocombustibles, que en un primer moment van semblar una bona sortida, sobretot pels agricultors africans, que van canviar alguns cultius de subsistència per cultius de varietats transgèniques sota la promesa que els comprarien les collites per endavant i a preus molt favorables. El preu del gra va pujar tant durant l'any 2008 que va desembocar en una greu crisi alimentària, ja que antics aliments de primera necessitat com el blat, el blat de moro, l'ordi o la soja havien passat a ser productes d'especulació financera internacional. En poc temps es va doblar la fam al món. També va

resultar que, després d'estudiar la qüestió a fons, el pla de substitució del petroli per agrocombustibles que es volia aplicar no podia assumir la demanda real d'abast al món, si es pretenia mantenir el consum a aquell (aquest) ritme. Les multinacionals del sector aparcaven el projecte i els agricultors varen quedar fora de joc amb els seus cultius de transgènics no aptes pel consum humà que, a més, havien contaminat grans extensions de terra i feien la situació irreversible a curt i mig termini. Això, lògicament, ha empobrit molt més els pobres, amb la qual cosa s'han accentuat encara més les desigualtats entre nord i sud.

L'altra crisi ha estat -i és- la financera. És la que més ha centrat l'atenció entre els habitants dels països rics, i ha estat explicada -i molt més clarament del que jo podria fer aquí- en nombroses ocasions i per experts en la matèria. El que cal recordar ara és que aquesta crisi la van provocar els bancs (!). Els interessos dels més rics, autèntics culpables per excés de cobdícia en tot aquest desastre, i tocats ells mateixos per l'eixelebrada gestió dels darrers anys, s'han manifestat un cop més a través dels poders visibles (que no reals) dels respectius governs; i així hem de veure com s'injecten quantitats ingents de diners provinents dels impostos per rescatar bancs abocats a situacions molt compromeses per un petit club d'acròbates financers que, mentre veien com els diners de les nòmines i els petits negocis de la gent treballadora es volatilitzaven invertits en "blufs", ells s'apunten, sense cap mena d'escrúpol, primes milionàries que els han assegurat el tren de vida al marge de la crisi... i molt més enllà, no ens enganyem.

Allò realment lamentable és que, davant de tantes evidències d'errors en el sistema, aquesta triple crisi no s'està observant com una oportunitat de canviar les trajectòries que l'han desencadenada. La majoria de canals autoritzats ens expliquen, banalitzant, que es tracta de la banda baixa d'un cicle inevitable que es repeteix des que el món és món, i que no ens cal patir: que en sortirem, amb molt esforç! però que les vaques grasses tornaran. Sempre s'obvia comentar que aquest esforç l'haurà de fer la majoria treballadora de la població, aquella que rep les conseqüències més lacerants de la crisi: aquells a qui han embargat les vivendes; els que han anat a l'atur perquè els industrials s'han posat a estalviar (i a deslocalitzar); els petits negociants que, degut a l'enduriment de l'economia, han d'acabar tancant perquè no suporten la pressió fiscal (que se'ls aplica per guarir els bancs); o els pensionistes, que ja no saben què fer per arribar a final de mes; o els joves, que pateixen un atur galopant, només comparable a les xifres que es donaven durant la Gran Depressió dels anys trenta.

El sistema capitalista ha fallat, i el que toca ara és treure el bloc i esmolar la punta al llapis per prendre bona i acurada nota del que ha passat. Cal un replantejament econòmic, polític i social basat en un nou sistema que sigui més solidari, més igualitari i, sobretot, sostenible. L'ecologia sense extremismes, racional i aplicada amb eficiència, és la base del futur de la humanitat. I ho és ja, avui mateix! S'hauran d'operar canvis traumàtics i impopulars, però inevitables. Ens haurem de tornar menys consumistes i més autosuficients, no podrem dependre tant de l'energia i la que ens calgui l'hauran d'obtenir de formes alternatives. Caldrà també prendre mesures de prevenció per tal d'evitar que la màquina del món torni a caure a mans de l'oligarquia dels rics. Però potser en el procés descobrirem coses com que no cal tant per viure i que hi ha altres valors de gran mèrit i bellesa que dignifiquen el pas de l'Home per la Terra.

Què escoltem?

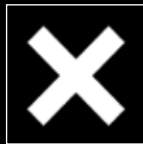
Vladimir Lozano
vladimirlozano@gmail.com

KITTY, DAISY & LEWIS

Kitty, Daisy & Lewis (2008)

Rockabilly descongelat i amor per la música són les coordenades per entendre aquesta torrada familiar del nord de Londres. Pare, mare i tres joveníssims germans, reinterpretant amb entusiasme clàssics del rock'n'roll dels anys 50, aplicant amb naturalitat i frescor els cànons del gènere. En el seu primer treball no han buscat la perfecció en el so i l'execució, sinó el realisme i l'autenticitat. I s'agraeix, perquè el resultat és pura energia. Glòria al revival!

THE XX

The xx (2009)

L'òpera prima dels londinencs The XX és un disc de pop quasi fosc, de *synth pop*, guitarras melancòliques, molt cool i sorprenentment madur. Sorprenentment, perquè és el primer i perquè cap dels components supera els 20 anys d'edat. L'ànima del grup la formen una parella d'amics de tota la vida, home i dona, que es combinen la veu per a donar forma a la cançó. Estètica negra, pop nocturn, minimalisme, sexe, *beats* i *samplers*; no sabràs si seure al sofà o intentar ballar al menjador, però el que sigui, ho faràs amb la llum tancada.

JOANNA NEWSOM

Ys (2006)

Aquest cd representa tot un repte d'exigència i de fe. Modernitat o tradició? Amb una veu prodigiosa, aquesta californiana enganxa a l'arpa el seu misticisme terrenal en forma de cinc poemes èpics. Joanna Newsom escriu una història que queda fora de la contemporaneïtat, amb una gran capacitat dramàtica i una fantàstica orquestració. És una obra de gran barroquisme, que es situa al marge de qualsevol escena musical, pur atreviment. La seva veu aguda pot recordar Bjork. Col·laboren Bill Callahan i Van Dyke Parks (letrista de *Smile*, Brian Wilson).

PIXIES

Doolittle (1989)

És exemplar com alguns cd aguanten el pas del temps, i aquest, que és del final de la dècada dels 80, sona fresc com el primer dia. The Pixies van demostrar claredat en les seves idees i van aconseguir un so molt treballat i compacte, fet a la seva mida. La simbiosi entre baix i bateria és quasi única, les guitarras són exactes en contenció i batibull i la figura de Black Francis perfecta per al paper. El cd conté el hit "Here come your man" i demés repertori, convertit ja en clàssic del gènere, com "Debaster" o "Monkey gone to heaven".

ESCALA CAP AL MAR

La foto amagada.

Mireia Matute

La foto amagada és una secció que mostra una imatge insòlita, curiosa o desconeguda de la nostra població, o que en qualsevol cas hi tingui relació o hi faci referència.

Animeu-vos a participar-hi enviant les vostres fotografies al correu info@saloumagazine.com

Les fotos que més ens agradin es publicaran a la dita secció en el nostre web o en la nostra revista.

Què llegim?

Viqui Domingo
Biblioteca de Salou
mdviqui@gmail.com

Richard T. Kelly, recopilador i editor
EL DESAFÍO DEL CINÉFILO:
una mirada ingeniosa al mundo del cine
Madrid: Robin book, 2009
Col·lecció: Ma non troppo
PVP: 20€

En la línia d'altres llibres i col·leccions que presenten llistes de coses que un no es pot perdre - lectures, viatges, música... - aquest llibre selecciona i presenta el millor de la història del cinema, de manera divulgativa i des de l'humor.

Aquest títol continua i complementa l'anterior, *Sólo para cinéfilos*, publicat a la mateixa col·lecció, en què es fa un repàs a la història del cinema, no només del cinema clàssic, nord-americà o britànic, sinó de qualsevol època i nacionalitat, des del cinema mut fins als nostres dies.

La sèrie pretén confeccionar unes llistes breus, de deu pel·lícules, que s'organitzen per temes, com per exemple, el sexe: deu pel·lícules d'una sensualitat interessant, deu pel·lícules amb escenes de sexe convincent o deu pel·lícules que fan ús gratuït del sexe i la nuesa del cos. Però també sobre temes tan dispars com el menjar, les escales, els gols, les borratxeres o els escàndols polítics que s'han portat al cinema.

Les deu pel·lícules citades en cada apartat s'acompanyen d'un breu comentari amb intenció divulgativa, escrit sovint amb humor. Els encarregats del repte i responsables d'aquesta enginyosa mirada al cinema són periodistes, crítics, directors, realitzadors i tècnics, tots professionals del cinema que estimen el cinema.

Un llibre, doncs, que convida a la recerca d'aquelles pel·lícules insòlites o no vistes, que provoca la curiositat i l'interès de l'aficionat al cinema. Un llibre que farà feliç al cinèfil que no en té prou amb el que es veu a la petita i gran pantalla.

Bona lectura i molta merda!

Va de cine. Cinema que es llegeix

Després del tret de sortida dels Premis Gaudí de cinema català, han arribat els Premis Goya que donaran pas als Premis Oscar de Hollywood. I per a no tancar els ulls davant l'onada de pel·lícules, actors i directors que han passat per la catifa i abans per les sales de cinema, un llibre sobre cinema.

EDIFICIO DE LA USSA

La foto trobada.

Concepció Llauredó

La foto trobada és una secció que mostra una imatge antiga d'algun indret, d'algun edifici, d'algun paisatge de Salou que avui ja no sigui possible contemplar, almenys no tal com era aleshores,

Animeu-vos a participar-hi enviant les vostres fotografies al nostre correu info@saloumagazine.com

Les fotos que més ens agradin es publicaran a la dita secció en el nostre web o en la nostra revista.

carretera i manta

Practica el Carretera i Manta, està de moda!!

Punt d'Informació Juvenil // SALOU
Plaça del Carriet, s/n
Tel.: 977 350 786 // Fax: 977 309 222
pij@salou.org
www.salou.org

www.carreteraimanta.com